

*Moeder zijn is alles geven
zorgen, lijden, liefde en leven
Moeder zijn is alles derven
alles en tevreden sterven*

Vol dankbare en liefdevolle gevoelens
denken wij terug aan

Grady Vaanholt-Hanterink

weduwe van Frans Vaanholt

* 23 maart 1928 † 11 december 2007

Lieve moeder en oma,

Je groeide samen met je zus Leida op in een warm en klein gezin, je beleefde een heel gelukkige jeugd. De buurt rond je geboortehuis aan de Oldenzaalsestraat heeft altijd een warm plekje in je hart gehad.

Na de oorlogsjaren, in 1950 trouwde je met Frans en stichtten jullie samen een gezin. Jullie hebben er keihard voor gewerkt om jullie dochters alles te kunnen geven. Al vroeg besloten jullie er in de vakantie samen op uit te trekken, op kampeervakantie naar de Veluwe en later vele malen naar de Moezelstreek. Het was dan vaak een zoete inval van allerlei familieleden en kennissen die het altijd bijzonder gezellig maakte. Terugkijkend daarop kun je zeggen dat dat een heerlijke tijd is geweest met allerlei avonturen.

De reiskoorts ging niet over toen de dochters het huis uit waren: menig reisje werd gemaakt, met de bus of

het vliegtuig, de meeste landen van Europa hebben jullie zo verkend. Ook nadat je man Frans was overleden, ging je daarmee door samen met je zus.

In je leven had je ook andere hobby's zoals puzzelen, maar vooral op sportief gebied. Zelf was je actief, eerst bij korfbal, later zwemmen, maar je ontwikkelde je ook tot een fanatieke voetbal- en tennisexpert voor de buis. Je leek alle uitslagen en namen te kennen.

Voor de kleinkinderen stond je deur altijd open, je was voor hen ontzettend actief, vrolijk en liefdevol. Zo zijn er vele leuke logeerpartijtjes op jouw zolder geweest.

De laatste vijf jaren zijn erg moeilijk voor jou geweest. Door een herseninfarct werd je meteen minder mobiel: het auto rijden ging niet meer. Later maakten je lichamelijke gebreken het voor jou onmogelijk zelfstandig thuis te kunnen blijven wonen. Jij moest helaas naar het verzorgingstehuis. Je beleefde nog veel vreugde aan de geboorte van je achterkleinkind Thorsten. Het laatste jaar ging je lichamelijk nog verder achteruit. Je moest weer verhuizen, nu naar een verpleegafdeling. Eerst was je in een rolstoel nog enigszins mobiel, maar de laatste maanden was je aan bed gekluisterd. Dat was een erg zware tijd en het is dan ook goed dat je nu de verdiende rust hebt mogen vinden.

Voor uw medeleven na het overlijden en bij de uitvaart van onze moeder, groot- en overgrootmoeder danken wij u hartelijk.

Kinderen, kleinkinderen
en achterkleinkind